

steriets Finansplan. Vi have jo ventet derpaa i lang Tid, men endelig have vi nu faaet den. Der er desværre ikke noget glædeligt ved at se paa den. Nu da vi have faaet den forelagt, har det vist sig, at naar vi tage de gennemførte Skattelove og de foreslaaede Skattelove, altsaa den samlede Række af Skatte- og Indtægtslove, som vi skulle have for at gennemføre, hvad man kalder Balance, ville vi komme op paa et samlet Beløb af noget over 24 Mill. Kr. Heri er indbefattet Loven om Formue- og Indkomstskat, som blev gennemført sammen med Forsvarslovene, de i Fjor gennemførte Skatte- og Indtægtslove og de i Aar forelagte Skatte- og Indtægtslovsforslag. Men det er ikke det eneste. Ved Siden deraf er der foreslaaet en Indskrænkning af Udgifterne til forskellige Formaal, som tidligere have faaet Statens Støtte, og som nu undrages denne. Dersom disse Virksomheder skulle opretholdes, kræve de selvfølgelig forøgede Udgifter for Befolkningen, og det er altsaa ogsaa Ofre, som maa bringes for at skaffe Balance til Veje. Det er jo ikke hyggelige Forhold. Og naar vi se paa selve de foreliggende Skattelovforslag, bliver det endnu mere uhyggeligt, for det viser sig nemlig, at saa godt som alle de foreliggende Skattelovforslag ere af den Beskaffenhed, at de ingenlunde tilfredsstille et demokratisk eller retfærdigt Skatteprincip. Man ser, at det har været Opgaven at finde Indtægter paa en saadan Maade, at de kunne tilflyde Statskassen, uden at Befolkningen kan tage og føle paa, at de skulle af med Pengene. Man søger at skaffe dem ind i smaa Partier, i alt Fald for de vigtigste Skatters Vedkommende.

Endvidere har man søgt at skabe et formildende Moment ved at lægge en Del af disse nye Skatter paa Ting, mod hvilke man mener, der skulde være rejst en vis Uvillie i Befolkningen. Jeg siger her navnlig til de nye Afgifter paa Brændevin og Øl. Man har vel sagtens tænkt sig, at den Afholdsbevægelse, der nu i saa mange Aar har arbejdet her i Landet med noget Held, og som har vundet Sympati og Forstaaelse overalt i vort Folk, skulde have bannet Vejen for disse Skatter, uden at det mødte saa stor Uvillie, som hvis man lagde dem paa andre Ting. Jeg tror imidlertid, at man her tager grundigt fejl. Selv om man f. Eks. betragter Brændevin som skadelig — hvilket jeg og mange med mig gøre — og altsaa ønsker Forbruget indskrænket til det mindst mulige, er det dermed ikke

givet, at man mener, det er berettiget at lægge Skat paa en saadan Artikel. Det er jo saaledes, at der paalægges den, der nyder Spiritus, og navnlig den, der nyder det til Overmaal, en Afgift, som yderligere vil forværre det ulykkelige Forhold, at han nyder Alkohol til Overmaal, idet det gaar ud over de Familier, for hvilke de paagældende ere Forsørgere. Jo dyrere Spiritus bliver — vel at mærke, naar den ikke bliver saa dyr, at Forbruget af den væsentlig indskrænkes —, jo større Afgifter kommer man til at lægge paa de Folk. Og dertil kommer, at naar vi forhøje Spiritusafgiften med saa stort et Beløb, som her er Tale om, kommer man i Virkeligheden til derved at hindre det, som Afholdsbevægelsen har sat som sit Endemaal: Spiritusens fuldstændige Udryddelse af vort Land. Det er indlysende, at naar man indfører en Beskatning paa Spiritus og paa bajersk Øl, der løber op til en Sum af mellem 16 og 17 Mill. Kr., og man kommer til at staa overfor det Spørgsmaal, om man skal f. Eks. indføre Forbud eller ikke, vil det veje tungt i Vægtskaaalen, at Statskassen gaar Glip af en saa stor Indtægt, som den skal skaffe til Veje paa anden Maade. At skaffe nye Skatter, der skulle dække et saa stort Skattetab, er ingen lystelig Opgave. Det vil derfor vise sig, dersom man gennemfører denne Forhøjelse af Spiritusbeskatningen, at det vil hemme Afholdsbevægelsen og vanskeliggøre den at naa sit Endemaal. Jeg tror derfor, at det vil vise sig, at i Stedet for at Afholdsbevægelsen skulde blive banebrydende for disse Skatter, vil man netop indenfor Afholdsmændenes Kreds træffe den største Uvillie imod disse Skatter, og det vilde være unaturligt andet. Den Skat, man har lagt paa, er nemlig saa lille, at den ikke i nogen væsentlig Grad, ja vistnok slet ikke vil indskrænke Forbruget. Det er der ganske vist regnet med i Ministeriets Forslag, og dersom det viser sig, at man har regnet forkert, vil jo det Beløb, der indkommer ved denne Skat, blive større end her kalkuleret.

Naar jeg siger, at der ikke er nogen Grund til at tro, at denne Skat vil bringe Forbruget ned, skal jeg i saa Henseende henviser til, hvad der foreligger f. Eks. fra vort Naboland Sverige. Det viser sig f. Eks., at Brændevinsskatten i Midten af forrige Aarhundrede var 23 Øre pr. Liter og Forbruget var da 9,75 Liter pr. Individ, i 1857 forhøjedes Skatten til 27 Øre pr. Liter, men Forbruget forblev det samme;